

Dosarul nr. 2ra-1883/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) O. Dvornic

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Anton, A. Pahopol, O. Cojocaru

Î N C H E I E R E

22 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Roșca Svetlana,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Roșca Svetlana
împotriva Colegiului Național de Coregrafie Chișinău cu privire la restabilirea în
funcție, încasarea diferenței salariale și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021,

c o n s t a t ă :

La 04 martie 2019, Roșca Svetlana a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Colegiului Național de Coregrafie Chișinău cu privire la restabilirea în
funcție, încasarea diferenței salariale și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Roșca Svetlana a menționat că în temeiul contractului
individual de muncă nr. 38 din 01 septembrie 2016, a fost numită în funcția de
maistru de concert și profesor de pian, deținută prin cumul cu salarizarea de 0,75%
de durată de până la 10 iunie 2017.

De asemenea, a reiterat că punctul 15 din contractul individual de muncă,
prevedea că contractul nu poate fi modificat decât printr-un acord suplimentar
semnat de părți.

Însă, după expirarea contractului, la 10 iunie 2017, angajatorul nu i-a propus
încheierea unui nou contract și tacit a acceptat continuarea și salarizarea funcției
sale, astfel devenind angajată în funcția de concertmaistru-profesor pe o durată
nedeterminată.

Ulterior, prin contractul din 01 decembrie 2018, fără acordul său, a fost
transferată în funcția de corepetitor, astfel fiindu-i afectat salariul lunar cu 728 de
lei.

Contractul de muncă respectiv i-a fost adus la cunoștință la data de
25 ianuarie 2019, care însă nu conținea semnătura angajatorului.

Astfel la 15 februarie 2019 a adresat angajatorului o petiție, prin care a solicitat să fie repusă în funcția anterioară cu achitarea diferenței salariale, însă nu a primit nici un răspuns.

Reclamanta Roșca Svetlana a solicitat restabilirea din funcția de corepetitor în funcția deținută anterior – concertmaistru-profesor, încasarea diferenței de salariu în mărime de 724 de lei lunar începând cu 01 decembrie 2018 și încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 03 decembrie 2020, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Roșca Svetlana.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 01 septembrie 2016, între Colegiul Național de Coregrafie și Roșca Svetlana a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 38.

Potrivit pct. 1.3 din contract, salariatul este angajat în calitate de maestru de concert, profesor de pian, pe o durată determinată până la 10 iunie 2017.

Ulterior, la 01 septembrie 2017, între Colegiul Național de Coregrafie și Roșca Svetlana, a fost încheiat contractul individual de muncă, potrivit căruia reclamanta a fost angajată în calitate de maistru de concert pe o perioadă determinată până la 30 mai 2018.

La 01 decembrie 2018, între Colegiul Național de Coregrafie și Roșca Svetlana, a fost încheiat contractul individual de muncă, prin care reclamanta a fost angajată în calitate de corepetitor pe o perioadă determinată până la 31 mai 2019, iar prin dispoziția Colegiului Național de Coregrafie nr. 41 din 28 decembrie 2018 cu privire la atribuirea treptei, clasei și coeficientului de salarizare, s-a dispus atribuirea Svetlanei Roșca, corepetitor, angajată prin cumul, începând cu 01 decembrie 2018 treapta de salarizare - 5, clasa de salarizare - 55, coeficientul de salarizare - 3,09, cuantumul salariului de bază fiind stabilit de 4 950 de lei.

Cu dispoziția în cauză, reclamata a luat cunoștință, fapt confirmat prin semnătura aplicată.

Totodată, reieșind din înscrisurile cauzei, rezultă că la 15 februarie 2019, Roșca Svetlana s-a adresat Directorului Colegiului Național de Coregrafie cu o cerere, prin care a solicitat perfectarea unui nou contract individual de muncă, reieșind din calificarea sa de concertmaistru pedagog de pian, în corespundere cu contractele anterioare în această funcție, cu achitarea diferenței salariale.

Instanța de fond a concluzionat că nu pot fi reținute alegațiile reclamantei precum că pârâtul în lipsa consimțământului său a întocmit contractul individual de muncă, or, la materialele cauzei a fost anexată copia contractului individual de muncă nr. 25 din 01 decembrie 2018, în care este aplicată semnătura reclamantei.

Totodată, instanța a reținut că reclamanta a semnat acest contract la rubrica "semnătură", iar alte inscripții nu au fost aplicate, ceea ce rezultă că Roșca Svetlana a fost conștientă de ceea ce semnează și anume pentru încheierea contractului individual de muncă.

Corespunzător, la cererea de chemare în judecată a fost anexat exemplarul contractului care i-a fost înmănat reclamantei, însă ulterior la referința depusă a fost anexat copia exemplarului contractului individual de muncă nr. 25 din 01 decembrie 2018, în care este aplicată semnătura și ștampila angajatorului.

Ca urmare, rezultă că, angajatorul a înmănat reclamantei copia exemplarului contractului individual de muncă nr. 25 din 01 decembrie 2018 în care nu era aplicată semnătură angajatorului, însă acest fapt nu poate duce la nulitatea contractului așa cum invocă reclamanta în cererea de chemare în judecată.

Ca urmare, instanța a reținut că deși reclamanta invocă că angajatorul fără consimțământul său a întocmit contractul individual de muncă, la caz nu sunt anexate careva probe prin care să confirme că reclamanta a refuzat semnarea contractului individual de muncă în funcția de corepetitor, iar angajatorul a decis unilateral numirea în funcția respectivă.

De asemenea instanța specificat că pentru a fi restabilită într-o funcție, aceasta din urmă urmează a fi disponibilă, inclusă în clasificatorul ocupațiilor pe care le dispune Colegiul Național de Coregrafie, însă din conținutul înscrisurilor și din explicațiile părților, această funcție nu se regăsește.

Totodată, pentru a fi restabilită în funcția anterioară, urmează a fi anulat ordinul de angajare în temeiul contractului individual de muncă nr. 25 din 01 decembrie 2018, însă în cazul din speță reclamanta nu a solicitat anularea ordinului, or în temeiul art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Astfel, prima instanță a concluzionat referitor la netemeinicia acțiunii înaintate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, s-a respins apelul declarat de Roșca Svetlana și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 03 decembrie 2020.

La 10 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Roșca Svetlana a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurenta Roșca Svetlana, în motivarea recursului a invocat că la momentul transferării în alt funcție, deținea gradul I de invaliditate, iar conform art. 55 lit. f) din Codul muncii, contractul individual de muncă din 01 decembrie 2018, nu putea fi încheiat pe o durată determinată.

Astfel, a reiterat că atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au luat în considerație faptul dat, prin urmare la examinarea cauzei au admis încălcări ale normelor de drept material și anume nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

La 24 noiembrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către Colegiul Național de Coregrafie Chișinău la 29 noiembrie 2021 (f.d. 211).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 29 iunie 2021, iar la data de 13 septembrie 2021, recurenta a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt confirmat prin recipisa respectivă (f.d. 184).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 10 noiembrie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea

statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Roșca Svetlana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Roșca Svetlana.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari